

[Gert Petersen]

gelig gift for dette begreb, netop fordi modsætningen mellem hensynet til den sociale retfærdighed og trygheden og hensynet til kapitalen bestandig afgøres til fordel for kapitalens pleje.

Man kunne også nævne, at der bevilges midler til vej- og broprojekter i milliardstørrelsen, mens den kollektive trafik udsultes, selv om det er en klar samfundsøkonomisk og menneskelig interesse at koncentrere langt de største midler om den kollektive trafik. Man kan også pege på et paradoks som, at nedskæringen af de sociale ydelser ledsages af en total fredning af militærudgifterne. Her vil man kun diskutere, om de skal fastholdes på det nuværende niveau eller de skal forøges. Der er ikke tale om nedskæringer på det område.

Det praktiske resultat bliver, at socialdemokratiet gennemfører det borgerlige højres politik, ikke totalt, men halvt eller trekvart, og i reglen med et eller to års forsinkelse. Det er derfor, de skælder ud til højre i salen. De ved, at det, de skælder ud over nu, det, de klager over at regeringen ikke gør på nuværende tidspunkt, vil den gøre om et år eller to, hvis blot de råber tilstrækkelig højt.

Jeg vil godt medgive, at den tilpasningspolitik, som socialdemokratiet traditionelt har ført for at få det bedst mulige ud af situationen, vitterlig kunne give resultater i de såkaldte fede år, men den indebærer under krisens betingelser, at socialdemokratiet med passende forsinkelse og i en lidt mildere form kommer til at gennemføre det borgerlige højres politik. Tvivlere kan henvises til at studere det sidste kriseforlig. Det kan ikke overraske, at det er præget af højresynspunkter, som de mindre borgerlige partier – desværre indbefattet de radikale, hvilket ikke burde være en naturlig ting, men sådan er det – formidler fra højreblokken over til den socialdemokratiske regering. Men regeringens eget oplæg viste så sandelig også, at regeringen ikke havde megen overtalelse behov, når det drejede sig om at føre krisepolitik på kapitalens egne betingelser.

Derfor appellerer vi SFere til socialdemokraterne om nu at benytte sommerens tænkepause, som jo skal munde ud i en socialdemokratisk partikongres, til for alvor at overveje, om hele denne politik er holdbar for socialdemokratiet som et parti med rod i lønarbejderklassen. Vi appellerer til fagbevægelsen

om at lægge pres på socialdemokratiet for at få det til at opgive den tilpasningspolitik, der mere og mere bliver til ren kapitulation. En kapitulationspolitik vil true arbejderbevægelsens egen bygning, den, I er så stolte af, som blev rejst til skærm i vor nød, og den vil bane vej for en renlivet borgerlig magtovertagelse, fordi arbejder vælgerne naturligvis bliver mere og mere desillusionerede og modløse. Kunne vi dog i det mindste få regeringen til at fremlægge en socialdemokratisk politik, så ville det være et fremskridt fremfor den halve eller trekvarte borgerlige politik, vi så længe har måttet leve med. Men sagen er, at selv en politik ud fra socialdemokratiets eget program er blevet kapitalen vederstyggelig i disse kriseår, og derfor kan den kun lægges frem og føres ud i livet, hvis man er villig til at indlede et opgør med kapitalen i stedet for bare at føre tilpasningspolitik. En krisepolitik på lønmodtagernes betingelser bliver heller ikke gratis for befolkningen, det påstår vi aldeles ikke, dertil er krisen alt for dybtgående, men den indebærer en helt anderledes retfærdig fordeling af byrderne end det, vi har været vidne til, og den indebærer reelle økonomiske, sociale og demokratiske reformer, der kan sikre lønarbejderne en større andel af produktet og en langt større indflydelse på ledelse og fordeling. Krisetider bør være reformtider, det burde arbejderbevægelsen kunne enes om i stedet for blot at tilpasse sig kapitalens krav.

Lad mig til slut tilføje nogle ord om, hvad der for mig er en sekundær begivenhed, men den optager mange i denne tid.

På ganske få områder fører regeringen faktisk en politik, der adskiller sig fra højreblokkens ønsker. Et af disse områder er udviklingen af statslig oliehandel, og naturligvis vil socialistisk folkeparti ikke lægge hindringer i vejen for denne udvikling. Der er også skavanker ved statslig oliehandel, det er der ved alt her i verden, men de er for intet at regne i forhold til dem, der knytter sig til afhængigheden af de multinationale olieselskaber.

Vi har studeret den meget omtalte kontrakt med Saudi-Arabien om olietilførsler, og vi har studeret dens enkelte bestemmelser. Vi finder, at det er en kommerciel, ikke-politisk kontrakt. Vi er tilfredse med, at den er indgået, og vi ønsker, at man skal gå videre ad den vej. På den anden side finder vi ikke, at